

Biblická hodina – 01.05.2025

Suspírium: „Teraz ja, Nebukadnesar, chválím, vyvyšujem a oslavujem Kráľa nebies, ktorého všetky činy sú správne, ktorého cesty sú spravodlivé a ktorý môže pokoriť tých, čo kráčajú v pýche.“ (Mk 7,37) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 580: „Ozvi sa Pane môj,...“

Modlitba: Dobrou novinou je pre mňa, že mám po Svojom boku niekoho, Kto sa v živote vyzná, Kto mi rozumie a vie ma sprevádzať za každých okolností. Dobrou novinou je, že niekto ide so mnou. To si Ty Kristus môj, Ktorý si prešiel smrťou, chceš ma viesť utrpením i radosťou. Pane, pritiahni ma bližšie k sebe, daj, aby som videl Tvoju múdrosť, aby zo mňa zmizla pýcha a arogancia a bol bohatý v láske. Ty si Pán, Jediný a nikto sa Tebe nevyrovná. Nebeský Otče môj, len Tvoj Syn je Ti rovný, Ktorého trón je neotrasiteľný, Ktorého život je neporušiteľný, Ktorého kráľovstvo je večné kráľovstvo. Všetko, od končín zeme až po nebesá, je v Tvojich rukách, lebo Ti to dal Otec. Drahý Ježišu, ukáž mi dnes Svoju majestátnu spravodlivosť, Svoj súd, Svoju bezhraničnú dobrotu, ktorá je plná Tvojho milosrdenstva. Tvoj hnev mizne, nesúdiš ma podľa hriechov, nie si skúpy na milosť a slabým poskytuješ bezpečný prístav. Tvoja dobrota žiari vysoko nad tými, ktorí sa Ťa boja. Ako ďaleko je východ od západu, tak ďaleko si hodil naše viny. Tak prosím, konaj skrze Tvoje Slovo a Tvojho Ducha, aby som mohol byť iba Tvoj. Objím ma svojou láskou a prihovor sa ku mne. Ozvi sa Pane môj. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Malachiáša 2. kapitola 17. verš – 3. kapitola 5. verš: *„Unavujete Hospodina svojimi rečami. Pýtate sa: „Čím ho unavujeme?“ Tým, že vravíte: „Každý, kto pácha zlo, páči sa Hospodinovi, takých má rád;“ alebo: „Kde je Boh práva?“ „Pozrite, posielam svojho posla, on mi pripraví cestu. Vtedy zrazu príde do svojho chrámu Pán, ktorého hľadáte; príde posol zmluvy, po ktorom túžite,“ vraví Hospodin zástupov. Kto však znesie deň jeho príchodu? Kto obstojí, keď sa on ukáže? Bude ako oheň taviča, ako lúh bieliča. Tavič sa posadí a prečistí striebro, prečistí Léviho synov a pretaví ich ako zlato a striebro, budú patriť Hospodinovi a správnym spôsobom prinášať obetné dary. Obetné dary Júdu a Jeruzalema budú príjemné Hospodinovi, ako za dávnych dní, ako v dávnych rokoch. „Prídem vás však súdiť, hneď usvedčím čarodejníkov, cudzoložníkov, krivoprišažníkov a tých, čo nádenníkovi ukracujú mzdu, utláčajú vdovu a sirotu, tých, čo cudzinca zbavujú práva a neboja sa ma,“ vraví Hospodin zástupov.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Človek z čias Malachiáša sa pýta Hospodina, tak ako človek každej doby má svoje nezodpovedateľné otázky. Otázkou je, prečo majú zločinci dobrý osud a ako dlho

sa odkladá Boží súd? Je to správna otázka? Pýtať sa na otázky, ktoré nevie zodpovedať ani Syn človeka? Existuje na to naozaj odpoveď? Potrebuje Boh odpovedať na všetky naše otázky presne a okamžite? Čo je viera? *„Viera je podstatou toho, v čo dúfame, a zdôvodnením toho, čo nevidíme, lebo pre ňu získali predkovia dobré svedectvo.“ (Žid 11,1-2)* Boh nepotrebuje naše únavné otázky plné nevery a pochybností. Pýtať sa Boha zmysluplne, má význam, ale unavovať Ho, aby riešil ihneď všetky naše pohľady a názory na svet, to je nemysliteľné. Hospodina veľmi unavujú naše otázky, ktoré sa týkajú nespravodlivosti a súdu. Boh je Sudca, a ním aj zostane, práve na otázky typu načo, prečo a začo, Hospodin odpovedá príchodom ohlasovateľa súdu. Posol zmluvy je na ceste a „príde súdiť živých i mŕtvych“, ako to vyznávame v Apoštolskom vierovyznaní.

Boh určite uplatní svoju moc. Prichádza cez posla zmluvy, ktorý je poslom Jeho zmluvy. To nie je spojenectvo, to je zmluva, ktorú garantuje Hospodin. Izrael zabudol na dve veľmi dôležité veci. Boh je garantom zmluvy, ktorú uzavrel s vyvoleným národom. Neveriace pokolenie sa skôr pýta, ako by sa rozpamätalo na Božie spásenosné skutky, veď Egypt a Babylon už majú za sebou. Neveriaca generácia by radšej brala Pána na zodpovednosť, – nespravodlivo –, než by si uvedomila, že On je príjemcom tejto zmluvy, nie jej zakladateľom. Posla od Hospodina nemožno stotožniť s prorokom Malachiášom. Poslom zmluvy je sám Pán, Ktorý nečakane prichádza do svojho chrámu. Bolo všeobecné očakávanie príchodu Pána a Mesiáša a s tým súviseli aj otázky ľudí, ale Boh sľubuje, že sláva nového Zerubbábelovho chrámu bude väčšia ako sláva Šalamúnovho chrámu. Prvý skončil svoju službu, druhý bude výkonnejší. Proroci Ezechiel a Ageus o tejto sláve výrazne prorokovali. Niektorí zo starozákonníkov tvrdí, že prorok hovorí o príchode Mesiáša, niektorí opakuje opak, že do svojho chrámu príde sám Jahve. Môžeme však myslieť aj na knieža, ktoré bude podľa proroka Ezechiela stáť ako jediný pastier nad zborom povolaných: *„Ustanovím nad nimi jedného pastiera a ten ich bude pásť: svojho služobníka Dávida. On ich bude pásť a on im bude pastierom. Ja, Hospodin, budem ich Bohom a môj služobník Dávid bude kniežaťom uprostred nich. Ja, Hospodin, som to povedal.“ (Ez 34,23-24)* Príchod Pána – ktorého čas sa nedá určiť ani vypočítať – znamená aj súd, pri ktorom sa synovia Léviho v prvom rade očistia, aby priniesli Bohu milú obeť a Boh ju prijme s rovnakou priazňou ako Ábelovu obeť. Rovnako ako v prvých dňoch. Očistenie bude hlboké, citeľné, úprimné a úplné. Jeho obrazy a nástroje hovoria samé za seba z Božej strany. Podľa prirovnania Boh očisťuje svoj ľud obdarený zmluvou tak, ako oheň stravujúci očisťuje vzácny kov od nečistôt alebo ako plátennícky luh odstraňuje škvrny a špinu z odevu. Všetko, čo je v rozpore so zmluvou, zmizne: čarodejníctvo, cudzoložstvo, falošné prisahy, vykorisťovanie a nespravodlivosť. Strach z Boha bude charakteristickým znakom ľudí zmluvy.

Bohabojnosť sa zjaví a malovernosť vymizne. Bohabojnosť pretrváva a malovernosť sa vytratí.

Biblický text: Druhý list apoštola Pavla Korinťanom 4. kapitola 1-6.veršov: *„Preto teda, keď máme túto službu, ktorou sme boli z milosrdenstva poverení, neochabujeme. Zriekli sme sa skrytých nehanebností, nepočíname si chytrácky, ani neprekrúcame Božie slovo, ale zjavujeme pravdu, a tak sa pred Bohom odporúčame svedomiu všetkých ľudí. Ak aj naše evanjelium je zahalené, je zahalené pre tých, ktorí hynú. V nich boh tohto veku zatemnil mysle neveriacich, aby nevideli svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obrazom Boha. Veď nehľásame samých seba, ale Ježiša Krista, Pána, keďže my sme len vaši služobníci pre Ježiša. Lebo Boh, ktorý povedal: „Nech z temnôt zažiarí svetlo!“, zažiaril v našich srdciach, aby priviedol na svetlo poznanie Božej slávy na tvári Ježiša Krista.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1. verš: Zdrojom milosrdenstva je sám Pán. Inými slovami, služba, ktorú apoštol Pavol vykonáva, nevyplýva z jeho vlastného rozhodnutia a odhodlania, dokonca ani z jeho vlastnej prípravy, ale je výsledkom Božej milosti. Táto služba je službou Ducha a pravdy.

2. verš: Cieľom hlásania pravdy je zasiahnutie ľudského svedomia. Podľa svedectva apoštola Pavla (viď. R 7,14-25) vieme, že človek nie je schopný použiť svoje svedomie na to, aby sám dobre rozlišoval medzi dobrom a zlom, alebo ak áno, nedokáže sa ubrániť páchaniu zla sám. Aj keď počujeme pravdu, zlyhávame. Kľúčom k tomuto veršu je fráza „pred Bohom“, ktorá má dva účinky. Na jednej strane Boh robí ohlasovateľa pravdy pripraveným a schopným opravdivo zvestovať evanjelium a na druhej strane sa k adresátovi dostáva nie ako ľudské slovo, ale ako posolstvo prichádzajúce od Boha. Tento verš uvádza tri postoje, ktoré Pavol odsudzuje: skrývanie hanebných hriechov, vedenie života, ktorý klame druhých, a nesprávny výklad Božieho slova. Oproti nim stavia do protikladu otvorené ohlasovanie pravdy, vyznávanie hriechov druhým a vedenie života, ktorý je hodný nasledovania.

3-4. verše: V týchto veršoch hovorí o tom, prečo napriek všetkému nie každý prijíma evanjelium, ktoré sa káže. Ako dôvod uvádza duchovnú stránku života, presnejšie duševnú slepotu, preto nevidia realitu evanjelia hlásajúcu slávu Kristovu. Ako príčinu slepoty uvádza „boha tohto sveta“. Čo znamená tento výraz? Bolo by pre nás samozrejmé, že by sme to stotožňovali so satanom, alebo to dokonca nazývali Antikrist, ale je vhodnejšie to vysvetliť tak, že veci vo svete, ktoré sme si zvolili za svojich bohov, nás oslepujú pred rozpoznávaním evanjelia.

Apoštol Pavol sa práve preto stal Božím služobníkom pre Krista. Apoštol Pavol v liste Filipanom v 3. kapitole 1-11. veršoch takto píše o vlastnej reformácii: *„Veď my sme skutočne obrezaní, my, ktorí v Božom Duchu slúžime Bohu, chválime sa v Kristovi Ježišovi a nespoliehame sa na telo, hoci ja by som sa mohol spoliehať aj na telo. Ak si niekto iný myslí, že sa môže spoliehať na telo, tým skôr ja: na ôsmy deň som bol obrezaný, som z Izraelovho rodu, z Benjamínovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, pokiaľ ide o vzťah k Zákonu, farizej, horlivý prenasledovateľ cirkvi a bol som bez úhony, čo sa týka spravodlivosti podľa Zákona. No to, čo mi bolo ziskom, som pre Krista pokladal za stratu. A vôbec, všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Pre neho som všetko ostatné stratil a pokladám to za odpad, aby som získal Krista a bol v ňom ako človek bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo Zákona, ale aby som mal spravodlivosť skrze vieru v Krista, spravodlivosť z Boha, založenú na viere; aby som poznal jeho a moc jeho zmŕtvychvstania i účasť na jeho utrpeniach. Beriem na seba podobu jeho smrti, aby som tak dosiahol vzkriesenie z mŕtvych.“* (Flp 3,1-11) Apoštol Pavol hovorí o sebe, o svojej vlastnej reformácii. Môže sa pochváliť svojou minulosťou. Ako Žid je členom vyvoleného ľudu a čo sa týka jeho zbožnosti, je farizejom, čo znamená, že je zo všetkých najznalejší a najrešpektujúci Boží zákon. Bol jedným z tých, ktorých srdce horelo túžbou prenasledovať tých, ktorí si začali inak vykladať Písmo, zákon, Boha a prvých kresťanov. Zároveň zažil radikálnu zmenu vo svojom živote. Prešiel obrovskom premenou. Z prenasledovateľa kresťanov sa stal sám prenasledovaným. Vzdal sa svojho doterajšieho spôsobu života a so všetkým sa rozišiel len pre Krista. Pochopil pravdu Slova. Dozrel. Porozumel Slovám života. Podstata je tá istá, vnútorná premena s Kristom a v Kristovi. Bola formovaná Slovom ohláseným milosť. Poháňalo ho ospravedlnenie iba vierou. Iba smrť a vzkriesenie Krista ho udržalo nažive v službe, pretože vždy poukázal iba na Neho.

6. verš: Tento verš je vyvrcholením známej vety z príbehu o stvorení: *„Boh povedal: „Nech je svetlo!“ A bolo svetlo.“* (IMojž 1,3) Prorok Izaiáš nám túto vetu aktualizuje vo svojej prorockej zvesti: *„Ľud, čo kráča v tmách, uvidí veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine temnoty, zažiarí svetlo.“* (Iz 9,1) Božie milosrdenstvo, ktoré pôsobí, je spojené so svetlom, ktoré svieti na tých, ktorí kráčajú v temnote, na tých, ktorí prebývajú v krajine tieňa smrti. Ale oplatí sa prečítať a zvážiť aj prvý odsek Evanjelia podľa Jána: *„Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Ním vzniklo všetko a bez neho nevzniklo nič z toho, čo jestvuje. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A to svetlo v tme svieti, ale tma ho nepohltila. Od Boha bol poslaný človek; volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby všetci prostredníctvom neho uverili. On nebol svetlom, ale prišiel vydať svedectvo o tom svetle. Bolo tu pravé svetlo, čo osvecuje každého človeka, to*

prichádzalo do sveta. Bol vo svete a svet ním vznikol, ale svet ho nespoznal. Do svojho vlastného prišiel, ale jeho vlastní ho neprijali. Tým však, čo ho prijali a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi; tí, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha. To Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami a my sme videli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy.” (Jn 1,1-14) Ján spája zjavenie Krista s príbehom o stvorení. Kristus ako svetlo sveta žiaril od počiatku, no najmä od svojho telesného vzhľadu. Vzťahuje sa to aj na situáciu cirkvi, keď po zhoršení pôvodného stavu bol potrebný nový začiatok, reformácia, aby sa ukázalo svetlo Kristovho evanjelia.

Svetlo ako zdroj pravdy. Reformátori ako Martin Luther a Ján Kalvín nepoznali v Slove Božom niečo úplne nové, reformácia nie je objav, ale prinavrátenie sa k základom, k zmyslu, k hodnote, k pravdiviejšiemu poriadku toho, čo existovalo, čo už bolo známe. V Jeho prípade nemôžeme hovoriť o stvorení, ale o znovustvorení, premene a reformácii. Či si to priznáme alebo nie, stáva aj nám, či už z času na čas alebo len veľmi zriedka, že reformácia je potrebná v našom osobnom živote. Niekedy cítime potrebu ako Nikodém, ktorý v noci, takmer tajne, túži po svetle a pravde. Čo mu povedal Ježiš? *„Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo.” (Jn 3,3)* Pretože si tak často myslíme, že pravda nájdená v Bohu, v Kristovi, je pravdou, ktorá nám zostane po zvyšok nášho života a bude viesť naše myšlienky stále. Týmto spôsobom dávame na rovnakú úroveň naše vlastné vnímané alebo skutočné pravdy s tými Kristovými a snažíme sa ospravedlniť oprávnenosť a pravdivosť našich rôznych činov. Ale márne. Naša vlastná reklama stojí na vrchole. My sedíme na tróne. Je potrebné z času na čas konfrontovať Božiu pravdu v Kristovi a znova jej uveriť, znova ju prijať. Kresťanský život je procesom formácie, každodenného obrátenia sa k Bohu, pretože On zapálil svetlo v našich srdciach. Preto je reformácia nevyhnutná dnes a vždy! Reformácia začína hlásaním pravdy. Ohlasovaním Božej pravdy. Preto je dôležitá moja reformácia. Neexistuje život, ktorý by bol odsúdený na zánik. Neexistuje žiadny konečný stav. O tom je Slovo. Hoci sa nám svet okolo nás zdá neverný, hoci iní ľudia a často aj my sami sme zapletení do siete všelijakých iných bohov, nesmieme sa nechať odradiť. Sme si vedomí svojich vlastných obmedzení, no vieme, že evanjelium o odpustení hriechov a zmŕtvychvstaní, Kristova sláva, nepochádza od nás. My sme si to nevymysleli, nechceme to vnucovať iným. Boh nás postavil do služby. Navyše zo svojej milosti a milosrdenstva má s nami súcit. Preto je dôležité, aby sme Písmo odovzdávali tým najautentickejším spôsobom podľa Boha. Toto je postoj človeka reformácie. Toto je postoj človeka, ktorý žije s Večerou Pánovou. Toto si môžeme vybrať aj my. Buďme aj dnes ľuďmi reformácie.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Keď stotník, ktorý stál neďaleko, videl, ako vydýchol, vyhlásil: „Naozaj, tento človek bol Boží Syn!“ (Mk 15,39) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 90: „Býval si našim príbytkom, ó, Pane...”

Zlatica Oravcová: Nežaluj

Nežaluj, keď Ťa smútok skruší,
keď lúčiť sa ti príde raz,
nedávaj priestor čiernej ruži,
keď púčiky biele spáli mráz!

Nežaluj! Zamkni slová trpké
na sedemdesiat zámkov skôr,
než pohltnú Ťa v svojej hĺbke,
prehlušia pieseň lúk a hôr!

Nežaluj, i keď bez priateľa
tmolíš sa cestou sem a tam,
keď vyvrelo už lávy veľa,
tma hrozí srdca komnatám!

Nežaluj, keď sa cítiš na dne
a mučí Ťa aj duše smäd,
s tebou je Pán, čo mocne vládne,
Okrem Neho večnej spásy niet!!
Jemu sa oddaj v tichej bázni,
veď On vie všetko o tebe,
On zrak tvoj, srdce, dušu zjasní,
žiť dá ti v svojej velebe!
Veleba neba aj zem zláti
tam, kde je duše tvojej Pán!
On pokoj, šťastie čisté dá ti,
On Životom je večným Sám!!!